

15.12.99
פוקא

עם תשוב נפש

בכמיהה לוותר על מרחב לאומי למען חיים טובים יותר גלומים מאפיינים של גטו

מאת שלמה פרלה

נכונותה המשוערת של ישראל לסגת מרמת הגולן לפני משא ומתן, חיזור ההנהגה הישראלית אחרי אסד שיאות להירכס למשא ומתן, הכמיהה המובלטת שעוד מדינה מזרח תיכונית תכיר בקיומה, כמעט בכל מחיר, כל אלה הם מרדים למצב לאומי חולני-פתולוגי של העם היהודי. הם מצביעים על זכונתו להתקיים במסגרת של מאפיינים קהילתיים אוטונומיים יותר מאשר במסגרת לאומית מדינית מוצקה, ובטריטוריה שיש בה מרחב מחיה סביר לעם יוצר ומתפתח.

נראה שצדק ההיסטוריון שמעון דובנוב כשאמר, שחיי אומה ללא טריטוריה הם המצב הנורמלי של העם היהודי. ההתנהגות של עם זה בתקופה שלפני קום המדינה ולאחריה מעוררת חשש, שהציונות לא היתה אלא תאונה היסטורית, שאירעה בסחף ההתפתחויות הבינלאומיות. הרב קלישר, ממבשרי הציונות, דירבן את אחיו לפעולה לאומית כשהוא קרא להם לקחת דוגמה מהלארמים האחרים המתעוררים באירופה בזמנו, ובייחוד מהאיטלקים. אחיו היהודים נענו לו והנהגה הציונית שבאה אחריו יק כאשר, כדברי ביאליק, העייב השוט.

עם התפתחותה יצרה הצירוף את מיתוס היהודי החדש, הלוחם הגא, שכדברי טשרניחורבסקי "שד עם אלוהיו ולחרבות עיניים בז", דוד יהודי חדש שירגא, כדברי ראש בית"ד "מגוב יתקבון ועפר", ו"מעלה עליו יתירים", כדברי מקס נורדאו, המנהיג הציוני בן דורו של הצל. מיתוס זה היה אנטייתיזה ליהודים הגלותי, אך כפי שזכרנו בפרספקטיווה היסטורית מעוררת זו היתה התפרצות אסמית, כמעט לא רצונית. בדיון הציבורי שהתקיים

בשנים האחרונות על עתיד רמת הגולן הצהירה ההנהגה הישראלית כי בכל הסדר יישמרו הארבע נטרסים הביטחוניים של המדינה. ככלל שלטת הפרודיג מה הביטחונות במערכה על דעת הקהל הישראלית (הבינלאומית) ועיקריה הם הקפת הקהילה היהודית-בישראל הקטנה בחישנים אלקטרוניים שיוהירו מפני כל מתנכל מזרח תיכוני פוטנציאלי. זו בפירוש מנטליות של גטו, של ויתור על שטח מחיה לאומי למען חיים טובים קצרי טווח במונחים היסטוריים. אין לגרוס כפרופ' יחזקאל דרוו, בספרו "אסטרטגיה רבתי לישראל", שהמושג הקלאסי של "מרחב מחיה" איננו רלוונטי עוד

אומה אינה יכולה לבנות את עתידה על גורדי שחקים

בתקופתנו. אמנם נכון הדבר שבעידן טכנולוגיית על מושגי גודל ושטח השתנו, ואולי אפילו המושג "עומק אסטרטגי" בהיבט הצבאי שלו אינו כפי שהיה. אך חברה לאומית אינה שבב של סיליקון. היא זקוקה לשטח מחיה לא רק מן הבחינה הפונקציונלית, אלא מעצם מהותה כחברה לאומית.

עם בריא ראוי לו שיקום בברקר וימתח את איבריו בהרחבת הגוף והנפש, ויוכל לנוע במכר ביתו יותר מ-20 ק"מ בלי להיות קל במעברי גבול, גם אם הם "ידידותיים". אומה תאבת חיים וגדילה אינה יכולה לבנות את עתידה על גורדי שחקים למגררים כשהיא מזניחה עתודות שטח החיוניות לתשתית תעשייתית, תיירותית, חקלאית ואורבנית. אומה בריאה אסור לה לסמוך על טורקיה כמקור מים וכאתר אימונים למטוסי היל

האוויר שלה, בהעדר מרחב אווירי מספיק משלה. עמים אחרים מבינים זאת היטב. רוסיה הגדולה לא ויתרה על ריבונותה על ארץ סחלון, והיא שקיעה במלחמה בצ'צ'ניה, לבל תאבד מאחיזתה שם. גם סכסוכי הגבולות שלה עם סין לא היו קלים. בריטניה לא ויתרה על ארץ פוקלנד. מצרים לא השבה לוותר על גרר חול בכרני. העולם יודע היום 46 סכסוכי גבול, שבהם מעורבות בין השאר מדינות בעלות שטח ענקי כגון אתיופיה, אלג'יריה, ברזיל וסין. הן אינן מוכנות לוותר, ורק ישראל מסגפת את עצמה בדיאטת הדויה המגיעה לכדי אנורקסיה פטאלית.

ברמת הגולן אין אוכלוסייה זרה תחת כיבוש, ולכן לא קיימת כלפיה בעיה מוסרית מעין זו הקיימת בישראל. רמת הגולן נכבדה בידו ישראל פעמיים במלחמת מגן, ולא ביוזמת התפשטות אימפריאליסטית, ולכן החזקתה עוברת את המבחן המוסרי אף לפי עקרונות הליברליזם המדיני. ני המערבי. אכן, קל לוותר אפילו על ירושלים המזרחית מאשר על רמת הגולן.

תהליך השלום חיובי בעיקרו, וישראל כמדינה מתפתחת וקולטת עלייה חייבת לחתור להסכמים ארוכי טווח שימנעו מלחמה. היא גם חייבת להבטיח לאסד בהסכם שלום, שלמרות קליטת העלייה והגידול באוכלוסייתה אין פניה להתפשטות לעבר דמשק. רמת הגולן תישאר מפרדת מנשק, והסורים יוכלו להציב בה תחנות התראה להבטחת ביטחונם.

מדינת ישראל אינה עושה זאת כי העם היושב בה נתון ברפיון רוח ותשישות נפש. מאה שנות ציונות וחצי מאה שנות מדינה, וצה"ל מפואר וטכנולוגי גיה עילית לא הצליחו לשנות את הצופן הגנטי של העם היהודי. די. חבל.

הכותב הוא ד"ר ליהושע בינלאומיים